Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 094 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. HASOYAN**
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 23 februari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 juli 2026.

Gelet op de pleitnota van 14 juli 2026 ingediend door de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 19 juli 2025 onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens poging tot misdaad, bendevorming en opzettelijke slagen en verwondingen.

1.2. Op 23 februari 2026 wordt hem in de gevangenis in Dendermonde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Op dezelfde datum wordt hem ook een inreisverbod van drie jaar ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:
[…]
Nationaliteit: Armenië
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 23.02.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod. Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
[…]
Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:
Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 19.07.2025 voor poging tot misdaad, bendevorming – plegen van misdaden andere dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld – deelname, moord en slagen en verwondingen – opzettelijke slagen. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Op 18 juli 2025 omstreeks 01.28u kwam een melding van het ziekenhuis VITAZ (Sint-Niklaas) binnen bij de politiediensten: er werd zonet een man binnengebracht met een schotwonde, hij werd er binnengebracht door drie andere mannen die het ziekenhuis onmiddellijk verlieten (één en ander valt te zien op de bewakingscamera's van het ziekenhuis). Zij kwamen naar het ziekenhuis met een voertuig BMW met nummerplaat [...] (Franse nummerplaat). De afgezette man betrof K[...] L., Armeniër, [...]/06/1994, zonder gekend adres in België en vertoonde een schotwonde. Een bericht om uit te kijken naar het voertuig werd uitgezet naar de ploegen op het terrein. Op de plaats van aantreffen van de gewonden werden geen hulzen teruggevonden, niettegenstaande er zeker geschoten werd. De plaats delict diende zich duidelijk elders te bevinden en de verklaringen staan haaks op de concrete onderzoekselementen. In de directe omgeving werd een transpalette aangetroffen waarop bloed en zand te zien was, zodat verder onderzoek werd gevoerd naar de daadwerkelijke plaats delict. Op buurtcamerabeelden valt te zien dat aan de nabij liggende loods aan [...] plots heel veel wagens toekomen, verschillende mensen de loods binnendringen en na enige tijd uit de loods wegrennen. Bij doorzoeking van de loods werd onder meer 5 hulzen, 1 patroon, 2 munitieprojectielen, ettelijke bloedsporen, bebloede handdoeken, bebloede lakens en koevoet werden gevonden - onder meer in een ruimte waar een tiental mensen schijnen te hebben verbleven - en deuren met veel geweld lijken geforceerd te zijn. Uit de verwondingen van betrokkenen lijkt afgeleid te kunnen worden dat leden van beide 'clans' op mekaar hebben gevuurd. De feiten getuigen van een schijnbaar uiterst gevaarlijke geestesgesteldheid, een manifest gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van de slachtoffers, evenals een totaal gebrek aan norm besef, waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Een dergelijke attitude schijnt daarenboven te wijzen op een blijkbaar gevaarlijke antisociale mentaliteit en een ontolereerbare impulsiviteit, waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang komt. Blijkbaar staat betrokkene ook niet in het minst stil bij de nefaste gevolgen van zijn schijnbaar crimineel handelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden.
Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. Artikel 74/1 Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst ingevuld op 13.10.2025 dat hij sinds 18.01.2025 in België verblijft; dat hij een Franse verblijfskaart heeft; dat hij geen duurzame relatie, geen minderjarige kinderen en geen familie in België heeft; dat hij geen medische problemen heeft die hem zouden belemmeren om te reizen; dat hij niet wenst terug te keren naar Armenië, maar wel naar Frankrijk, daar waar hij verblijfsrecht zou hebben.
Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"- Schending van artikel 74/11 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto de materiële motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur - Schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van artikel 6 EVRM en artikel 13 EVRM

4 2.1. Het inreisverbod is onwettig - specifieke omstandigheden van elk geval - toepassing op de feitensituatie in casu
De beslissing is genomen op basis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, met volgende kernartikelen Artikel 74/11 Vreemdelingenwet art. 74/11, §1, tweede lid Dit artikel bepaalt dat een inreisverbod wordt opgelegd wanneer geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend en/of een eerdere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. De DVZ stelt dat aan betrokkene een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd voor het volledige Schengengebied. Zij verwijst daarbij naar artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980 en stelt dat de duur van het inreisverbod kan worden aangepast via een nieuw besluit indien wordt vastgesteld dat betrokkene geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.Verder stelt de DVZ dat, wanneer betrokkene in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, het inreisverbod zich beperkt tot het Belgische grondgebied. De beslissing tot verwijdering van 23 februari 2026 gaat volgens de DVZ gepaard met dit inreisverbod. Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, acht de DVZ het opleggen van een inreisverbod alsnog aangewezen. Tot slot stelt de DVZ dat het, teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier, mogelijk is voor betrokkene om – mits voorlegging van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod – terug te keren naar België.
Art. 74/11 vrw. stelt het volgende:
"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.
§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4." Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (…).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is. 6 Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:
"De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Er wordt concreet een inreisverbod van 3 jaar opgelegd aan verzoeker. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar

de concrete situatie van verzoeker. In het bijzonder werd er geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval en is verzoeker de stelling toegedaan dat de specifieke omstandigheden van zijn geval niet afdoende in aanmerking werden genomen door verwerende partij. Verzoeker wenst vooreerst te benadrukken dat het opgelegde inreisverbod werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet 7 van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar. Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit inreisverbod voornamelijk werd gemotiveerd door overwegingen van openbare orde en het feit dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Evenwel dient te worden vastgesteld dat de beslissing onvoldoende rekening houdt met een aantal fundamentele elementen van Europees en internationaal recht. Vooreerst beschikt verzoeker over verblijfsrechten binnen een andere lidstaat van de Europese Unie, met name in Frankrijk. Het is een algemeen beginsel van het Unierecht dat lidstaten bij het nemen van een terugkeer- of inreisverbod rekening moeten houden met het bestaan van een verblijfstitel die door een andere lidstaat werd afgeleverd. Het Schengenacquis en de Richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn) bepalen immers dat een inreisverbod niet zonder meer kan leiden tot een volledige uitsluiting van het grondgebied van de Europese Unie wanneer een andere lidstaat een verblijfsrecht heeft toegekend. Zelfs de bestreden beslissing erkent impliciet dat wanneer een vreemdeling beschikt over een geldige verblijfstitel afgeleverd door een andere lidstaat, het inreisverbod in principe enkel betrekking heeft op het Belgische grondgebied. Het bestaan van een dergelijk verblijfsrecht binnen een andere lidstaat had derhalve in de proportionaliteitsbeoordeling moeten worden betrokken. De DVZ stelt dat betrokkene, na opschorting van het inreisverbod en mits voorlegging van de nodige identiteitsstukken, zou kunnen terugkeren naar België teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier. Dit standpunt is echter manifest onrealistisch en getuigt van een louter theoretische benadering die geen rekening houdt met de administratieve realiteit. Een aanvraag tot opschorting van een inreisverbod neemt in de praktijk immers meerdere maanden in beslag. Het betreft geen automatische of snelle procedure, maar een administratief traject waarvan de doorlooptijd geenszins verenigbaar is met de termijnen die gelden in strafprocedures. Wanneer er een zittingsdatum wordt bepaald voor de correctionele rechtbank, dient betrokkene zich op korte termijn te kunnen aanbieden. Het is administratief onmogelijk om binnen deze termijn een opschorting van het inreisverbod te bekomen en vervolgens legaal het grondgebied te betreden. De redenering van de DVZ miskent dan ook volledig de praktische onuitvoerbaarheid ervan en ontneemt betrokkene in werkelijkheid de mogelijkheid om effectief aanwezig te zijn op zijn strafzitting en zijn rechten van verdediging uit te oefenen. Dit vormt een schending van het recht op een eerlijk proces, zoals gewaarborgd door artikel 6 EVRM. Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat tegen hem in België strafrechtelijke procedures lopende zijn, meer bepaald voor de correctionele rechtbank. Het opgelegde inreisverbod heeft als rechtstreeks gevolg dat verzoeker het risico loopt niet langer persoonlijk aanwezig te kunnen zijn op zijn correctionele zittingen en andere gerechtelijke procedures die hem aanbelangen. Nochtans vormt het recht om aanwezig te zijn op zijn proces een essentieel onderdeel van het recht op een eerlijk proces, zoals gewaarborgd door artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk bevestigd dat een beklaagde effectief moet kunnen deelnemen aan zijn proces en dat de overheid geen maatregelen mag nemen die de uitoefening van dit recht illusoir maken. Een maatregel die een betrokkene verhindert om zijn strafprocedure persoonlijk bij te wonen en zijn verdediging effectief te organiseren, kan dan ook een ernstige aantasting vormen van het recht van verdediging. Ten slotte dient eveneens rekening te worden gehouden met het recht op vrij verkeer binnen de Europese ruimte, dat voortvloeit uit het Schengenrecht en de Europese regelgeving inzake mobiliteit van personen die rechtmatig verblijven binnen een lidstaat. Een persoon die beschikt over een verblijfstitel in een lidstaat van de Europese Unie heeft in beginsel het recht om zich binnen het Schengengebied te verplaatsen voor korte verblijven. Bij het opleggen van een inreisverbod dient de overheid daarom steeds een zorgvuldige en individuele proportionaliteitsbeoordeling te maken, waarbij alle relevante persoonlijke omstandigheden in aanmerking worden genomen.

In de bestreden beslissing wordt echter nauwelijks rekening gehouden met het feit dat verzoeker over verblijfsrechten binnen de Europese Unie beschikt, dat hij gerechtelijke procedures in België moet bijwonen en dat het opgelegde inreisverbod zijn fundamentele rechten aanzienlijk kan aantasten. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat het opgelegde inreisverbod onvoldoende gemotiveerd is en disproportionele gevolgen heeft, aangezien het geen rekening houdt met het bestaan van verblijfsrechten in een andere lidstaat van de Europese Unie, noch met het fundamentele recht van verzoeker om persoonlijk aanwezig te zijn op zijn correctionele zittingen en zijn verdediging te organiseren overeenkomstig artikel 6 EVRM. Om deze redenen verzoekt verzoeker dat bij de beoordeling van de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met deze essentiële elementen en dat het opgelegde inreisverbod overeenkomstig wordt vernietigd. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 11 juni 2015 in de zaak C-554/13 dat handelt over het begrip 'gevaar voor de openbare orde' vervat in dit artikel, in zijn overwegingen 50 en 60 het volgende overwogen. "Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de

derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak)." De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het komt aldus de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Verzoeker werd nog niet finaal strafrechtelijk veroordeeld voor deze tenlastelegging en het en dit gegeven is niet in overweging genomen binnen het individueel onderzoek omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Verzoeker accentueert nogmaals dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat zijn persoonlijke gedrag een bedreiging zou vormen voor de openbare orde, dat evenwel niet op afdoende wijze wordt uiteengezet op welke manier in concreto dit persoonlijk gedrag de openbare orde zou kunnen bedreigen. Het louter opsommen van evntueel strafrechtelijke veroordelingen is onvoldoende om met zekerheid te concluderen dat er herhaling zal plaatsvinden door verzoeker. Art. 74/11 Vw vereist immers dat de overheid specifiek en individueel motiveert waarom, in de concrete situatie van de vreemdeling, de strafbare feiten wijzen op een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige" bedreiging van de openbare orde. De RvV heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de administratie niet mag volstaan met standaardformules ("vermoeden van gevaar", "belang van immigratiecontrole") maar een nauwgezet causaal verband moet leggen tussen de feiten en de huidige toestand van de betrokken persoon en het veronderstelde gevaar. In een arrest nr. 242 469 van 19 oktober 2020 werd een inreisverbod van 8 jaar vernietigd, juist omdat de administratie haar motivering baserde "uitsluitend op veroordelingen" zonder onderzoek naar de individuele situatie, hetgeen niet volstond. Ook in RvV-arrest nr. 253 227 van 21 april 2021 oordeelde de Raad dat de administratie onvoldoende had aangetoond dat strafbare feiten automatisch een 'ernstige bedreiging voor de openbare orde' betekenen zonder verdere motivering. Er is geen sprake van uitstel, verzet of veroordeling tot zwaardere straf, wat impliceert dat het feit relatief beperkt is gebleven (indien geen bijkomende verzwarende omstandigheden). Er zijn geen objectiveerbare elementen (zoals recidive in korte tijd, escalatie van feiten, actuele gedragsstoornissen, radicalisering, georganiseerde criminele context) die wijzen op een actueel risico. Noch in de motivering, noch in het dossier is aangetoond dat verzoeker een patroon van escalatie vertoont of dat zijn gedrag is verscherpt. Zeker nu verzoeker reeds in Frankrijk een verblijfsrecht heeft en daar een woonbasis heeft, is de praktische reële terugkeerbasis aanwezig. Zoals hierboven aangehaald, het arrest nr. 242 469 (RvV) illustreert dat loutere veroordelingen onvoldoende zijn voor het aannemen van "ernstige bedreiging" zonder verdere motivering. Gelet op het feit dat verzoeker alle opgelegde straffen heeft ondergaan en alle boetes heeft betaald, en dat er sindsdien geen recidive is gerezen, kan niet eenvoudigweg geconcludeerd worden dat zij "door haar gedrag geacht moet worden de openbare orde te schaden. Verzoeker beschikt over een verblijfsrecht in Frankrijk, een lidstaat van de Europese Unie.

Hij genoot bijgevolg het recht op vrij verkeer binnen het Schengengebied en er was geen verplichting tot een onmiddellijke inschrijving bij een Belgische gemeente en bewijs van hotelverblijf. De motivering waarin wordt gesteld dat verzoeker zich in illegaal verblijf zou bevinden en dat er een risico op onderduiken zou bestaan, is juridisch onjuist en onvoldoende zorgvuldig gemotiveerd. Het bestreden bevel verwijst naar artikel 7, eerste

lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het verblijf op het grondgebied zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Deze verwijzing is evenwel misplaatst, nu uit de feitelijke gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker op het ogenblik van zijn arrestatie houder was van een geldige verblijfstitel afgeleverd door de Franse autoriteiten (zie stukken 3). Het bestaan van een dergelijk geldig verblijfsrecht in een andere lidstaat van de Europese Unie is een essentieel element dat door de verwerende partij in haar beoordeling had moeten worden betrokken. Een dergelijk verblijfsrecht verleent verzoeker immers het recht om zich binnen de Schengenzone te verplaatsen en zich tijdelijk op het grondgebied van andere lidstaten te bevinden, behoudens specifieke en individueel gemotiveerde beperkingen om redenen van openbare orde of veiligheid. Door geen rekening te houden met dit legaal verblijf in een andere lidstaat, miskent de bestreden beslissing zowel de feitelijke situatie van verzoeker als de beginselen die voortvloeien uit het Europees recht inzake vrij verkeer en mobiliteit binnen de Unie. Bijgevolg volstaan de aangehaalde motieven niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten naar recht te verantwoorden. Het louter verwijzen naar vermeend illegaal verblijf, zonder rekening te houden met het bestaan van een geldig verblijfsrecht binnen een andere lidstaat van de Europese Unie, doet afbreuk aan de wettigheid en zorgvuldigheid van de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in verschillende arresten benadrukt dat een inreisverbod of weigering van toegang slechts kan worden verantwoord indien de administratie aantoont dat er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging bestaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Een louter beroep op vroegere veroordelingen volstaat daartoe niet. (Zie bv. RvV nr. 242.469, 19 oktober 2020; RvV nr. 253.227, 21 april 2021). Voornoemde motieven volstaan niet om de bestreden beslissing tot afgifte van inreisverbod van 3 jaar te schragen, aangezien verzoeker een volkomen legaal verblijf geniet in een EU-lidstaat en door hiermee geen rekening te houden afbreuk wordt gedaan aan de wettigheid van de bestreden beslissing in het kader van het vrij verkeer van personen van de Europese Unie. Er kon aan verzoeker gelet op haar legaal verblijf in een andere EU-lidstaat geen inreisverbod worden opgelegd. Hiermee heeft verwerende partij totaal geen rekening mee gehouden. De situatie in artikel 74/11, 3de alinéa van de Vreemdelingenwet waarbij de mogelijkheid tot verlenging van de maximumduur is voorzien, zijn uitzonderingssituatie die restrictief dient geïnterpreteerd te worden. Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag 14 bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar). Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246: "De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw.". Zowel in strafrechtelijke procedures als in vreemdelingenprocedures met ernstige gevolgen (detentie, verwijdering) is een kwalitatief correcte en beëdigde vertaling essentieel.
- Conclusie: gelet op het feit dat verzoeker een geldig verblijfsrecht in Frankrijk bezit en dus door een andere lidstaat reeds grondig gescreend en toegelaten werd, en gelet op de Europese beginselen van wederzijds vertrouwen en vrij verkeer, kan aan verzoeker geen toegang tot het Belgische grondgebied worden geweigerd zonder concrete en actuele motivering.
Het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is in die context disproportioneel en schendt zowel de Europese rechtsbeginselen als de nationale verplichting tot zorgvuldige individuele motivering. - Conclusie: als er aan hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd voor België zal er een ernstige schending van art. 6 plaatsvinden. De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoeker voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247). "De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of 15 dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM"."

2.2. Verzoeker voert een schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, *juncto* de materiële motiveringsplicht, het legaliteitsbeginsel en de artikelen 6 en 13 van het EVRM.

De bestreden beslissing steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet: er werd geen termijn toegestaan voor het vrijwillig vertrek. Deze vaststelling volstaat om het opleggen van een inreisverbod te motiveren. Het opleggen van het inreisverbod vormt in die omstandigheden de regel, niet de uitzondering. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vindt op afdoende wijze steun in artiek 74/11, §1, 1°.

De duur van het inreisverbod van 3 jaar wordt gemotiveerd op basis van de volgende elementen:

- verzoeker werd op 19 juli 2025 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor poging tot misdaad, bendevorming en opzettelijke slagen en verwondingen; de onderliggende feiten betreffen een gewapende confrontatie tussen groepen, waarbij vuurwapens, munitie en bloedsporen werden aangetroffen;
- de verwerende partij leidt uit de beschrijving van de gebeurtenissen in hoofde van verzoeker een gevaarlijke antisociale mentaliteit en een oncontroleerbare impulsiviteit af.

Verzoeker betwist deze feitelijke vaststellingen niet. Hij houdt voor dat verwerende partij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar strafbare feiten, zonder individueel onderzoek naar een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, zoals vereist door het Hof van Justitie (C-554/13, punten 50 en 60).
Dit betoog overtuigt niet. Waar de motivering die de Raad in de arresten nr. 242.469 en 253.227 afkeurde, zich beperkte tot de loutere vermelding van veroordelingen of een algemeen vermoeden van gevaar, beschrijft de thans bestreden beslissing concreet de aard van de feiten: een gewapende confrontatie, het gebruik van vuurwapens, de vaststelling van munitie en bloedsporen, het wegvluchten van betrokkenen bij aankomst van de politie. De verwerende partij koppelt deze vaststellingen uitdrukkelijk aan een beoordeling van verzoekers persoonlijk gedrag. Dit vormt een individuele beoordeling van de ernst van de feiten, geen loutere verwijzing naar het bestaan van een strafonderzoek. Gelet op de ernst van de beschreven feiten, acht de Raad het besluit om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, als geenszins onredelijk.

Dat verzoeker nog niet definitief werd veroordeeld, doet hieraan geen afbreuk. Het vermoeden van onschuld verhindert niet dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een veroordeling hebben geleid. Betwistingen inzake toegang, verblijf en verwijdering van vreemdelingen vallen bovendien buiten het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM.
De actualiteit van de dreiging staat evenmin ter discussie. De feiten dateren van juni-juli 2025; de bestreden beslissing volgt in februari 2026. Het tijdsverloop van enkele maanden doet, gelet op de ernst van de feiten, niet af aan de actualiteit van de vastgestelde dreiging.

Verzoeker betoogt verder dat de verwerende partij geen rekening hield met zijn verblijfsrecht in Frankrijk. Deze grief mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing motiveert immers dat het inreisverbod, ingeval van een geldige verblijfstitel afgeleverd door een andere lidstaat, beperkt blijft tot het Belgische grondgebied.
Met betrekking tot artikel 6 van het EVRM betoogt verzoeker dat het inreisverbod hem verhindert persoonlijk te verschijnen voor de correctionele rechtbank.
De Raad merkt op dat beslissingen over de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen geen betrekking hebben op de vaststelling van burgerlijke rechten en verplichtingen, noch op de gegrondheid van een tegen de betrokkene ingestelde strafvervolging in de zin van artikel 6, § 1, van het EVRM. Artikel 6 van het EVRM is op dergelijke geschillen dan ook niet van toepassing (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, *Maaouia t. Frankrijk* (GK), § 40).
Verzoeker toont bovendien niet aan dat zijn recht van verdediging in een eventuele strafprocedure daadwerkelijk in het gedrang komen. Artikel 185, § 1, van het wetboek van Strafvordering laat toe zich te laten vertegenwoordigen door een advocaat zonder persoonlijke aanwezigheid. Verzoeker brengt geen concreet element aan waaruit blijkt dat vertegenwoordiging door een advocaat in zijn geval ontoereikend zou zijn, noch dat hij een concrete opschorting van het inreisverbod heeft aangevraagd en geweigerd kreeg.
Artikel 13 van het EVRM kan slechts geschonden worden indien een grief bij een ander verdragsartikel verdedigbaar is. Nu geen schending van artikel 6 van het EVRM wordt aangetoond, kan ook geen schending van artikel 13 van het EVRM worden vastgesteld.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT